

Baza din Geneza

Sabat după-amiază

De memorat:

„A doua zi, Ioan a văzut pe Isus venind la el și a zis: «Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii!»” (Ioan 1:29).

Una dintre principalele probleme cu interpretările moderne ale profețiilor biblice, de exemplu cele din Apocalipsa, este că acestea nu recunosc rădăcinile străvechi ale Apocalipsei. Autorul ei, Ioan, presupune că cititorii cunosc Vechiul Testament și folosește concepte care le erau bine cunoscute.

Deși este de folos să cauți în întreaga Biblie pasaje care seamănă cu textul din Apocalipsa pe care îl studiezi, există de asemenea texte esențiale care pregătesc terenul pentru înțelegerea cărții mai bine decât alte texte. Acest lucru este valabil în special în dreptul cărții Geneza, care prezintă modul în care lumea noastră a ajuns în haosul păcatului. Aproape fiecare concept-cheie menționat în Apocalipsa apare – într-o anumită formă – în primele capitole ale Bibliei.

Săptămâna aceasta vom studia câteva concepte importante din inima Apocalipsei. Sunt multe, așa că vom alege câteva pentru a ilustra ideea foarte importantă că înțelegerea bazelor antice din spatele Apocalipsei îi permite celui care studiază textul să identifice nenumărate nuanțe, fiecare dintre acestea putând oferi lecții importante despre natura omului, a lui Dumnezeu și a conflictului care se desfășoară în universul nostru și, prin urmare, și în viața noastră.

Duminică, 6 aprilie

Principiul primei menționări

Majoritatea programelor academice încep cu un curs introductiv general (cărui în unele state i se alocă adesea numărul „101”), un curs care acoperă principiile generale și fundamentale care vor constitui baza studierii ulterioare, mai aprofundate a domeniului. Tot la fel, atunci când citești Biblia, descoperi repede că Dumnezeu are în cartea Geneza un curs introductiv general, unde prezintă idei care vor fi analizate mai în detaliu în restul Bibliei.

În principiu, vei descoperi că prima menționare a unui concept sau a unui simbol în Biblie – mai ales în primele capitole ale Genezei – pune

bazele înțelegerii generale a respectivului concept, fapt care te va ajuta să înțelegi modul în care este el utilizat în restul Bibliei.

Unii cercetători numesc lucrul acesta „legea primei menționări”, deși ar putea fi etichetat mai degrabă ca un principiu (sau un tipar) decât ca o lege, întrucât cu siguranță nu pare perfect și există multe excepții de la regulă. Tiparul care pare să reiasă, atât din studiul general al Bibliei, cât și din profeția biblică, este că Dumnezeu le oferă treptat informații copiilor Săi de-a lungul timpului, pornind de la un concept de bază și apoi dezvoltându-l de mai multe ori de-a lungul anilor sau chiar al secolelor.

1. Ce principiu extragi din Isaia 40:7,8; Maleahi 3:6 și Evrei 13:8 care te ajută să ai un fundament corespunzător în studiul profeției?

Isaia 40:7,8

- ⁷ Iarba se usucă, floarea cade, când suflă vântul Domnului peste ea. – În adevăr, poporul este ca iarba:
⁸ iarba se usucă, floarea cade; dar cuvântul Dumnezeului nostru rămâne în veac.”

Maleahi 3:6

- ⁶ Căci Eu sunt Domnul, Eu nu Mă schimb; de aceea, voi, copii ai lui Iacov, n-ați fost nimiciți.

Evrei 13:8

- ⁸ Isus Hristos este același ieri și azi și în veci!

Mare parte din lumea modernă vorbește despre „valoarea adevărului personal” în loc de „adevăr pur și simplu”, deoarece se presupune că „adevărul” este un lucru maleabil, care se poate schimba în timp. Sau, în unele cazuri, însuși conceptul de „adevăr” este considerat suspect.

Când stabilește însă adevărul, Dumnezeu nu Se răzgândește. Odată început procesul prin care Dumnezeu îi arată poporului Său adevărul, putem avea încredere că repetarea aceluiași principiu sau a aceleiași teme biblice nu îi schimbă sensul, ci, dimpotrivă, îl clarifică și mai mult. Prin urmare, este foarte logic ca, atunci când studiezi profeția, să ajungi să înțelegi foarte bine cartea Geneza – unde găsești multe concepte cheie explicate pentru prima dată –, după care să folosești această înțelegere fundamentală când explorezi restul Bibliei.

De ce este atât de important să nu permitem niciunui om sau lucru, oricât de plăcut sau logic ar fi, să ne slăbească credința în Biblie și în adevărurile infailibile pe care aceasta le conține? Prin

Luni, 7 aprilie

Înțelegerea iubirii lui Dumnezeu

Faptul că am moștenit o natură păcătoasă înseamnă, printre altele, că percepem universul într-un mod afectat de înclinațiile noastre spre egoism și mândrie. Vedem lumea din perspectiva noastră limitată, nu din cea atotcunoscătoare a lui Dumnezeu (evident). Poate niciun concept nu a fost mai pervertit de omenirea păcătoasă decât acela al iubirii. Cultura populară are tendința de a promova o înțelegere a iubirii care are în centru mai degrabă împlinirea de sine decât persoana celuilalt. Această abordare egocentrică face să ne fie greu să înțelegem cum vede Dumnezeu acest subiect. Înțelegerea naturii iubirii este o cheie importantă pentru înțelegerea profeției biblice. Una dintre temele principale ale marii lupte este existența unei înțelegeri semnificativ greșite a caracterului lui Dumnezeu. Ellen G. White încheie astfel ultimul capitol din *Tragedia veacurilor*: „Universul întreg este curat. O singură vibrație de armonie și de bucurie pulsează prin vasta creație. De la Acela care a creat toate lucrurile se revarsă viața, lumina și fericirea prin toate domeniile spațiului infinit. De la atomul cel mai mic până la lumile cele mai mari, toate lucrurile, însuflețite și neînsuflețite, în frumusețea lor neumbrită și cu bucurie desăvârșită, declară că Dumnezeu este iubire” (p. 678).

2. Citește Geneza 22:1-13. Prima menționare în Biblie a iubirii se găsește în Geneza 22:2. Ce ne învață această istorisire despre natura iubirii lui Dumnezeu?

Geneza 22:1-13

¹ După aceste lucruri, Dumnezeu a pus la încercare pe Avraam și i-a zis: „Avraame!” „Iată-mă!”, a răspuns el.

² Dumnezeu i-a zis: „Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac; du-te în țara Moria și adu-l ardere de tot acolo, pe un munte pe care ți-l voi spune.”

³ Avraam s-a sculat dis-de-diminează, a pus șaua pe măgar și a luat cu el două slugi și pe fiul său, Isaac. A tăiat lemne pentru arderea de tot și a pornit spre locul pe care i-l spusese Dumnezeu.

⁴ A treia zi, Avraam a ridicat ochii și a văzut locul de departe.

- ⁵ Și Avraam a zis slugilor sale: „Rămâneți aici cu măgarul; eu și băiatul ne vom duce până acolo să ne închinăm, și apoi ne vom întoarce la voi.”
- ⁶ Avraam a luat lemnele pentru arderea de tot, le-a pus în spinarea fiului său, Isaac, și a luat în mână focul și cuțitul. Și au mers astfel amândoi împreună.
- ⁷ Atunci Isaac, vorbind cu tatăl său, Avraam, a zis: „Tată!” „Ce este, fiule?”, i-a răspuns el. Isaac a zis din nou: „Iată focul și lemnele; dar unde este mielul pentru arderea de tot?”
- ⁸ „Fiule”, a răspuns Avraam, „Dumnezeu însuși va purta grijă de mielul pentru arderea de tot.” Și au mers amândoi împreună înainte.
- ⁹ Când au ajuns la locul pe care i-l spusese Dumnezeu, Avraam a zidit acolo un altar și a așezat lemnele pe el. A legat pe fiul său, Isaac și l-a pus pe altar, deasupra lemnelor.
- ¹⁰ Apoi Avraam a întins mâna și a luat cuțitul ca să înjunghie pe fiul său.
- ¹¹ Atunci Îngerul Domnului l-a strigat din ceruri și a zis: „Avraame! Avraame!” „Iată-mă!”, a răspuns el.
- ¹² Îngerul a zis: „Să nu pui mâna pe băiat și să nu-i faci nimic; căci știu acum că te temi de Dumnezeu, întrucât n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine.”
- ¹³ Avraam a ridicat ochii și a văzut înapoia lui un berbec încurcat cu coarnele într-un tufiș; și Avraam s-a dus de a luat berbecul și l-a adus ca ardere de tot în locul fiului său.

Geneza 22:2

- ² Dumnezeu i-a zis: „Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac; du-te în țara Moria și adu-l ardere de tot acolo, pe un munte pe care ți-l voi spune.”

Din când în când, pe lângă identificarea primei apariții a unui concept în Biblie, poate fi util să găsim prima menționare a aceluiași concept în diferite cărți ale Bibliei – în special în evanghelii. În Matei 3:17; Marcu 1:11; Luca 3:22 și Ioan 3:16 găsim prima menționare a iubirii în fiecare dintre evanghelii. Prima ocurență din Ioan este în mod special edificatoare: pare să facă aluzie la istorisirea cu Isaac pe altar. Credința lui Avraam în Dumnezeu era atât de mare încât, în baza încrederii lui în Dumnezeu, Avraam a fost convins că Dumnezeu putea să îi învieze fiul dacă el ducea jertfa la îndeplinire (Evrei 11:19). Era o prefigurare a iubirii lui Dumnezeu pentru omenire. El ne-a iubit până într-acolo încât „a dat pe singurul Lui Fiu” (vezi Geneza 22:2,12,16) și

apoi L-a înviat. Astfel ni se dezvăluie tipul de iubire – iubirea care se jertfește – pe care Dumnezeu o are pentru noi.

Cum putem manifesta față de alții genul de iubire jertfitoare pe care Dumnezeu o are pentru noi? De ce, pentru majoritatea dintre noi, acest tip de iubire nu este neapărat fundamental?

Marți, 8 aprilie

Întrebarea lui Isaac: Unde este Mielul?

Prima menționare în Biblie a unui *seh* (ebr. „miel”) este în aceeași istorisire în care este menționată pentru prima dată dragostea, Geneza 22. Mielul, desigur, este unul dintre cele mai întâlnite simboluri din cartea Apocalipsa, unde Isus este numit „Mielul” de peste 20 de ori. În una dintre cele mai vii scene din Apocalipsa – vizita lui Ioan în sala tronului lui Dumnezeu (cap. 4 și 5) – Mielul joacă un rol esențial.

3. Studiază Geneza 22:7,8; Exodul 12:3-13 și Apocalipsa 5:5-10.

Cum ne ajută istorisirea în care Isaac aproape că a fost jertfit să înțelegem modul în care mieii sunt folosiți în mod simbolic? Ce legătură există între această istorisire și ceea ce vede Ioan în Apocalipsa 5?

Geneza 22:7,8

⁷ Atunci Isaac, vorbind cu tatăl său, Avraam, a zis: „Tată!” „Ce este, fiule?”, i-a răspuns el. Isaac a zis din nou: „Iată focul și lemnele; dar unde este mielul pentru arderea de tot?”

⁸ „Fiule”, a răspuns Avraam, „Dumnezeu însuși va purta grijă de mielul pentru arderea de tot.” Și au mers amândoi împreună înainte.

Exodul 12:3-13

³ Vorbiți întregii adunări a lui Israel și spuneți-i: „În ziua a zecea a acestei luni, fiecare om să ia un miel de fiecare familie, un miel de fiecare casă.

⁴ Dacă sunt prea puțini în casă pentru un miel, să-l ia cu vecinul lui cel mai de aproape, după numărul sufletelor; să faceți socoteala cât poate mânca fiecare din mielul acesta.

⁵ Să fie un miel fără cusur, de parte bărbătească, de un an; veți putea să luați un miel sau un ied.

⁶ Să-l păstrați până în ziua a paisprezecea a lunii acesteia; și toată adunarea lui Israel să-l înjunghie seara.

⁷ Să ia din sângele lui și să ungă amândoi stâlpii ușii și pragul de sus al caselor unde îl vor mânca.

- ⁸ Carnea s-o mănânce chiar în noaptea aceea, friptă la foc; și anume s-o mănânce cu azime și cu verdețuri amare.
- ⁹ Să nu-l mâncați crud sau fiert în apă; ci să fie fript la foc: atât capul, cât și picioarele și măruntaiele.
- ¹⁰ Să nu lăsați nimic din el până a doua zi dimineța; și, dacă va rămâne ceva din el pe a doua zi dimineța, să-l ardeți în foc.
- ¹¹ Când îl veți mânca, să aveți mijlocul încins, încălțăminte în picioare și toiaagul în mână; și să-l mâncați în grabă; căci este paștile Domnului.
- ¹² În noaptea aceea, Eu voi trece prin țara Egiptului și voi lovi pe toți întâii născuți din țara Egiptului, de la oameni până la dobitoace; și voi face judecată împotriva tuturor zeilor Egiptului, Eu, Domnul.
- ¹³ Sângele vă va sluji ca semn pe casele unde veți fi. Eu voi vedea sângele și voi trece pe lângă voi, așa că nu vă va nimici nicio urgie, atunci când voi lovi țara Egiptului.

Apocalipsa 5:5-10

- ⁵ Și unul din bătrâni mi-a zis: „Nu plânge; iată că Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea și cele șapte pecetei ale ei.
- ⁶ Și la mijloc, între scaunul de domnie și cele patru făpturi vii și între bătrâni, am văzut stând în picioare un Miel. Părea junghiat și avea șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu trimise în tot pământul.
- ⁷ El a venit și a luat cartea din mâna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie.
- ⁸ Când a luat cartea, cele patru făpturi vii și cei douăzeci și patru de bătrâni s-au aruncat la pământ înaintea Mielului, având fiecare câte o lăută și potire de aur pline cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinților.
- ⁹ Și cântau o cântare nouă și ziceau: „Vrednic ești Tu să iei cartea și să-i rupi pecetea: căci ai fost junghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam.
- ¹⁰ Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru, și ei vor împărăți pe pământ!”

Prima menționare a unui *seh* (miel) în Biblie face parte din întrebarea lui Isaac: „Unde este mielul?” (Geneza 22:7). Este interesant faptul că restul Bibliei răspunde foarte detaliat la această întrebare. Celelalte 38 de cărți din Vechiul Testament îl conduc pe cititor pe o cale de-a lungul căreia întrebarea lui Isaac primește un răspuns treptat, cu

tot mai multe detalii, începând de la ritualurile de Paște până la ocupația lui David din tinerețe și așa mai departe. Întreaga istorie este presărată cu nenumărate profeții mesianice care anticipează răspunsul la întrebarea lui Isaac. Apoi, în Noul Testament, întrebarea primește răspuns atunci când Isus apare în carne și oase, slujește în mijlocul poporului Său și în cele din urmă Își jertfește viața pe cruce.

Dar să privim și la prima menționare a unui miel în Evanghelia după Ioan, în Ioan 1:29-34! Aproape se creează impresia că Ioan Botezătorul răspunde personal la întrebarea lui Isaac, iar decorul nu putea fi mai potrivit. Păcătoșii se pocăiesc și coboară în apa botezului, fapt care simbolizează moartea păcatosului și începutul unei vieți noi. În acest context, Isus, Mielul lui Dumnezeu, apare din senin și, potrivit relatării lui Matei, cerurile se deschid pentru a fi prezentat: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea” (Matei 3:17). De remarcat cum o voce, Îngerul Domnului, anunță, tot din cer, soluția la problema lui Avraam și Isaac (Geneza 22:11-14).

Când pui toate aceste elemente cap la cap, este clar că Isus, Mielul lui Dumnezeu, este Înlocuitorul nostru. Acest element face lumină în înțelegerea noastră cu privire la Mielul înjunghiat din viziunea lui Ioan.

De ce este esențial pentru mântuirea noastră să știm că Isus este Înlocuitorul nostru? Ce speranță ai avea fără El ca Înlocuitor, mai ales în timpul judecății?

Miercuri, 9 aprilie

Confruntarea cu moartea

Poate cel mai crunt aspect al existenței într-o lume separată de Creatorul ei este modul în care moartea pândește fiecare viață, gata să lovească în orice moment. Este „plata păcatului”, pedeapsa pe care o suportăm pentru că ne-am distanțat de singura Sursă de viață din univers: Creatorul. Prin urmare, moartea joacă un rol important în profeția biblică, atât prin caracterul ei real, cât și prin soluția pentru ea – Isus Hristos, moartea și învierea Sa. Atât prima menționare a morții în Biblie, cât și prima ei manifestare clarifică această temă majoră a profeției, ajutându-ne să înțelegem gravitatea păcatului și oferindu-ne instrumente importante pentru a înțelege soluția lui Dumnezeu.

4. Ce ne spun textele din Geneza 2:15-17; 4:8-15; 1 Corinteni 15:15-19 și Apocalipsa 1:18 – care includ prima menționare și prima manifestare a morții – despre: (1) motivul pentru care oamenii mor, (2) modul în care vede Dumnezeu moartea și (3) soluția Lui la problema noastră?

Geneza 2:15-17

¹⁵ Domnul Dumnezeu a luat pe om și l-a așezat în grădina Edenului, ca s-o lucreze și s-o păzească.

¹⁶ Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: „Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină;

¹⁷ dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit.”

Geneza 4:8-15

⁸ Însă Cain a zis fratelui său Abel: „Haidem să ieșim la câmp.” Dar pe când erau la câmp, Cain s-a ridicat împotriva fratelui său Abel și l-a omorât.

⁹ Domnul a zis lui Cain: „Unde este fratele tău Abel?” El a răspuns: „Nu știu. Sunt eu păzitorul fratelui meu?”

¹⁰ Și Dumnezeu a zis: „Ce ai făcut? Glasul sângelui fratelui tău strigă din pământ la Mine.

¹¹ Acum blestemat ești tu, izgonit din ogorul acesta, care și-a deschis gura ca să primească din mâna ta sângele fratelui tău!

¹² Când vei lucra pământul, să nu-ți mai dea bogăția lui. Pribeag și fugar să fii pe pământ.”

¹³ Cain a zis Domnului: „Pedeapsa mea e prea mare ca s-o pot suferi.

¹⁴ Iată că Tu mă izgonești azi de pe fața pământului; eu va trebui să mă ascund de fața Ta și să fiu pribeag și fugar pe pământ; și oricine mă va găsi, mă va omorî.”

¹⁵ Domnul i-a zis: „Nicidecum; ci dacă va omorî cineva pe Cain, Cain să fie răzbunat de șapte ori.” Și Domnul a hotărât un semn pentru Cain, ca oricine îl va găsi să nu-l omoare.

1 Corinteni 15:15-19

¹⁵ Ba încă noi suntem descoperiți și ca martori mincinoși ai lui Dumnezeu; fiindcă am mărturisit despre Dumnezeu că El a înviat pe Hristos, când nu L-a înviat, dacă este adevărat că morții nu învie.

¹⁶ Căci, dacă nu învie morții, nici Hristos n-a înviat.

¹⁷ Și, dacă n-a înviat Hristos, credința voastră este zadarnică, voi sunteți încă în păcatele voastre,

¹⁸ și prin urmare, și cei ce au adormit în Hristos sunt pierduți.

¹⁹ Dacă numai pentru viața aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, atunci suntem cei mai nenorociți dintre toți oamenii!

Apocalipsa 1:18

¹⁸ Cel Viu. Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților.

Adesea spunem că „moartea face parte din viață”. Aceasta este o minciună. Moartea este opusul vieții; este un intrus care nu a fost niciodată menit să facă parte din experiența noastră. Deși ne-am obișnuit cu moartea, inimile noastre încă protestează când ne confruntăm cu ea, ca și cum omenirea încă realizează la nivel colectiv că este ceva fundamental greșit la moarte. Oricât de dureroasă ar fi, există unele cazuri de trecere în moarte care par mai tragice decât altele, cum ar fi moartea unui copil. În general, ne așteptăm ca părinții să moară înaintea copiilor lor și am ajuns să acceptăm că aceasta este ordinea lucrurilor.

Prima moarte consemnată în Scriptură se abate însă de la normă. Înainte să cunoască ei înșiși moartea, Adam și Eva au trecut prin tragedia morții când fiul lor neprihănit a fost ucis de fratele lui nelegiuit. A fost o moarte deosebit de nedreaptă. Gândește-te la Domnul Isus, neprihănit fiind, ucis de nelegiuiți, așa cum s-a întâmplat și cu Abel! Ce moarte ar fi putut fi mai nedreaptă decât cea a lui Hristos? Ce alte paralele putem găsi între moartea lui Abel și cea a lui Hristos pe cruce? Cum poate natura morții lui Abel să ne ajute să înțelegem de ce are Isus „cheile morții și ale Locuinței morților” și ce ne oferă Dumnezeu prin El?

Fără rezolvarea problemei morții, de ce viețile noastre ar fi fără sens? Ce învățăm de aici despre recunoștința datorată?

Joi, 10 aprilie

Șarpele

Închinarea este o temă principală în cartea Apocalipsa. Autorul și promotorul sistemelor false de închinare este identificat drept „balaurul” (Apocalipsa 13:2-4), iar descrierea acestui heruvim căzut cu trimitere la un șarpe nu este întâmplătoare. Face aluzie la Eden, unde un șarpe i-a convins pe oameni să îl urmeze în răzvrătirea față de Creator.

5. Compară Geneza 3:1-5 cu Apocalipsa 12:1-9. Care sunt temele comune acestor pasaje? Cum ne ajută detaliile din descrierea șarpelui în Geneza să înțelegem o parte din problemele care cauzaseră deja războiul din ceruri?

Geneza 3:1-5

- ¹ Șarpele era mai șiret decât toate fiarele câmpului pe care le făcuse Domnul Dumnezeu. El a zis femeii: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: „Să nu mâncați din toți pomii din grădină”?”
- ² Femeia a răspuns șarpelui: „Putem să mâncăm din rodul tuturor pomilor din grădină.
- ³ Dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: „Să nu mâncați din el și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți.”
- ⁴ Atunci șarpele a zis femeii: „Hotărât, că nu veți muri,
- ⁵ dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.”

Apocalipsa 12:1-9

- ¹ În cer s-a arătat un semn mare: o femeie învăluită în soare, cu luna sub picioare și cu o cunună de douăsprezece stele pe cap.
- ² Ea era însărcinată, țipa în durerile nașterii și avea un mare chin ca să nască.
- ³ În cer s-a mai arătat un alt semn: iată, s-a văzut un mare balaur roșu cu șapte capete, zece coarne și șapte cununi împărătești pe capete.
- ⁴ Cu coada trăgea după el a treia parte din stelele cerului și le arunca pe pământ. Balaurul a stat înaintea femeii, care stătea să nască, pentru ca să-i mănânce copilul, când îl va naște.
- ⁵ Ea a născut un fiu, un copil de parte bărbătească. El are să cârmuiască toate neamurile cu un toiag de fier. Copilul a fost răpit la Dumnezeu și la scaunul Lui de domnie.
- ⁶ Și femeia a fugit în pustiu, într-un loc pregătit de Dumnezeu, ca să fie hrănită acolo o mie două sute șazeci de zile.
- ⁷ Și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei,
- ⁸ dar n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer.
- ⁹ Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit diavolul și Satana, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui.

Există două pasaje în Scriptură în care Satana conduce întreaga lume în rătăcire: în Geneza, când existau doar doi oameni, și apoi în Apocalipsa 12 și 13, unde Satana este identificat drept balaurul care „înșală întreaga lume” (Apocalipsa 12:9) și cel care dă putere fiarei care

iese din mare astfel încât „tot pământul” să se mire după ea și să o urmeze (Apocalipsa 13:2,3). Una dintre temele întâlnite în profeția biblică este natura neschimbătoare a marii lupte. Caracterul și Cuvântul lui Dumnezeu nu se schimbă, la fel cum nici ambițiile diavolului nu se schimbă.

Din fericire, pentru că natura marii lupte nu se schimbă și pentru că avem puncte clare de referință în Scripturile profetice, creștinii pot să analizeze tendințele și să își dea seama unde s-ar putea afla capcanele spirituale. Dumnezeu va fi întotdeauna cine este și același lucru este valabil și pentru diavol. Satana poate să poarte o mie de măști, dar mileniile din istoria omenirii căzute, împreună cu scenariul profetic descris în Apocalipsa demonstrează că nu se abate niciodată de la planul de acțiune pe care l-a folosit în Eden. Dumnezeu ne-a promis înțelepciune și discernământ (Iacov 1:5) și, înarmați cu adevărul Scripturilor, nu trebuie să cădem în plasa minciunilor diavolului. Deși, din nefericire, mulți au căzut în această capcană și la fel de mulți – majoritatea – vor mai cădea.

Gândește-te cum se schimbă cultura în timp. Normele sociale se schimbă; lucruri cândva acceptabile devin inacceptabile și invers. Dat fiind că problemele de fond și actorii din marea luptă nu se schimbă, care sunt lucrurile de care un creștin ține cont când analizează peisajul cultural în continuă schimbare? De exemplu, minciunile inițiale rostite de diavol, „nu veți muri” și „veți fi ca Dumnezeu”, unde și cum le găsești rostite în cultura ta?

Vineri, 11 aprilie

Un gând de încheiere

Suplimentar: Ellen G. White, Faptele apostolilor, cap. 57

Multe religii mondiale nu fac decât să exprime idei; în schimb, ideile din creștinism sunt ferm ancorate în evenimente istorice. Biblia este istorisirea modului în care Dumnezeu interacționează cu omenirea în decursul vremii și, prin studierea a mii de ani de astfel de interacțiuni, putem afla multe despre consecvența caracterului lui Dumnezeu. Uneori însă creștinii se plâng că s-au săturat să asculte aceleași lucruri. Uneori, când este predicat public mesajul nostru profetic distinctiv, credem că l-am auzit deja și că nu mai avem nimic nou de învățat. Dar faptul că mesajul nostru nu se schimbă și este consecvent nu înseamnă că este simplist sau neinteresant. Dimpotrivă, când studiezi informațiile

care ne-au fost transmise de mintea unui Dumnezeu infinit, descoperi repede că nu vei epuiza niciodată subiectul.

Ellen G. White afirmă că unul dintre motivele pentru care a fost scrisă cartea Apocalipsa a fost ancorarea bisericii creștine în mesajul ei istoric pentru toate timpurile. „Unii dintre lucrătorii mai tineri [din vremea aceea] se săturaseră de atât de deasa repetare a adevărilor. În dorința lor după ceva nou și senzațional, ei au încercat să introducă noi aspecte în doctrină” (*Faptele apostolilor*, p. 580). În acest sens, nu este doar o carte despre viitor, ci și despre trecut, concepută să ne țină înrădăcinați în credința noastră istorică, astfel încât să nu fim duși în rătăcire de dorința de originalitate.

Zilnic: Apocalipsa 5 – 11; Ellen G. White, Faptele apostolilor, cap. 15

În ce ordine apar caii colorați din Apocalipsa 6?

Cine zbura prin mijlocul cerului și zicea: „Vai, vai, vai”?

Cine a strigat cum răcnește un leu?

Ce s-a văzut în Templul lui Dumnezeu deschis în cer?

Ce vești și ce raport duc îngerii în ceruri?